

להתעלם מתעמולת השנאה שאינה מוסקת בשידורים ובעהונות הרשמיים של שכנינו ומסכנת  
ההזדיונות ההולכת וגדלה בארצות ערב והעזרה הרבה שהן מקבלות בשטח זה סממנים  
אדירות. והשליטים אינם מסתירים כלל כוונתם להשמיד את ישראל בהזדמנות הקרובה  
והנחה ביותר.

כל אלה מחייבים שני דברים: 1) להגביר בלי הרף כוחו המרתיע של צה"ל, לגייס  
לצבא קבע טובי הנוער החלוצי מהמסקים השיתופיים (קבוצים ומושבאים), ומהנוער מכל  
העדות, ולשכלל את ציודו של צה"ל מחוץ מיצוי כל האפשרויות הטכנולוגיות והמדעיות.  
2) לא להזניח כל אפשרות של הידברות עם בחירי עמי ערב ונציגיהם למען הגברת מבטח  
השלום ושיתוף הפעולה בכל השטחים בין ישראל.

זה מחייב גם להרחיב ולחזק מעמדתנו הבינלאומית על ידי טיפוח יחסי ידידות ועזרה  
הדדית עם כל העמים והמדינות בחמש היבשות, וגם על ידי העלאת הרמה התרבותית של עמנו  
והקפדה על הטוהר המוסרי של מוסדות המדינה שיעלו כבוד ישראל בעולם.

16.9.65, יום ה'

ענתי על כל המכתבים הבוקר.

בעשר בא אצלי Robert Concioline, אירי יליד אמריקא, כותב של עהוני

הנפט. היה בארץ 4-5 פעמים. בפעם הראשונה ב-1945. בא לשאול על "הריב", אמרתי לו

שעם עהונאי חו"ל איני אוהב לדבר על "עסק" זה, אבל נתתי לו לקרוא מה שנחפרס

בספרי החדש B.G. looks Books (עמודים 206-215). שאל על

תוצאות הבחירות. לפי הנראה הנוער את רפי. שוחחנו על דמות שלום במזרח ובעולם.

וייסנאס, סין ורוסיה, שלום או חורבן העולם, אמרתי שכיהודי אני אופטימי. הוא איתל

לי - נדמה לי ג'כנות - לשוב בקרוב להיות רוח"מ. אמרתי לו: לא לזאת החפלהתי.

- לפנות ערב נסעתי למגדל העמק. דיברו חברי המקום, ולפני הגיע חורי לדבר - כבה החשמל. חכינו זמן מה - החשמל לא חזר ועזבנו האספה בחשכה. המשקים מסביב היו מוארים.

משם נסעתי לנצרת, ופה נחקיימה פגישה בבית אחד החברים, נוכח גם ראש העיר איש המערך. אח"כ באו גם ערבים - אנשי נצרת ונוצרים ומוסלימים וכידוים מהסביבה. שוחחנו על מצב החנוך בבתי הספר של הערבים.

משם הלכנו לאספה שנחכנסה באולם, שבו נאמתי לפני חשעה או עשרה חדשים. חזרתי חזרה הביתה ב-11.30.

17.9.65, יום ו'

בבוקר ישיבת המטה על המצע.

בערב אספה בכיכר שעל יד היכל התרבות. קהל עצום. סיפרתי על דרכי מבואי ארצה ועד המדינה ועד בכלל - והתנגדויות שנמשגשו בהם במעשים שלאחר מעשה הסכימו לכך גם המתנגדים (אה"ע, מפ"מ, חרות).

18.9.65

יצאתי בבוקר לשדה בוקר, אך מקודם סרנו לירוחם לאספת רפי. בדרך נחקלנו במפגינים עם כחובת: תן מנוחה לעם. באספה היה קהל רב ומתלהב. איש לא הפריע בדיבור בדיבור התחלתי בזה שכל ימי אני וחברי לא הנחנו לשוב - כשהיינו בפ"ת מצאנו עבודה ~~אצ~~ ערבית, לסג'רה ומצאנו שמירה ערבית וכו'. אח"כ דיברתי על ההסתדרות.

מענוח (מוצניק) ראש העיר לוחץ על אנשי רפי, גם לא הכיר ברשימה, אבל נכפה ע"י המרכז.